

Εις Μνήμην του Χριστού

*«Και παίρνοντας άρτον,
αφού ευχαρίστησε,
έκοψε, και έδωσε σ’
αυτούς, λέγοντας: Τούτο
είναι το σώμα μου, που
δίνεται για σας· αυτό να
κάνετε στη δική μου
ανάμνηση. Παρόμοια
και το ποτήρι, αφού
δείπνησαν, λέγοντας:
Τούτο το ποτήρι είναι η
καινούργια διαθήκη με
βάση το αίμα μου, που
χύνεται για σας.»*
— Λουκάς 22:19,20

Η ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΦΕΤΟΣ
του Αναμνηστικού Δείπνου
(Πασχαλινού Δείπνου) είναι
το απόγευμα της Πέμπτης,
14 Απριλίου , μετά τη δύση
του ηλίου. Είναι η κατάλληλη
ημερομηνία για να
μνημονεύσουμε τον θάνατο
του Ιησού, του Λυτρωτή
μας, που είναι η επέτειος της
ημέρας κατά την οποία
καταδικάστηκε σε θάνατο
και σταυρώθηκε πριν από
δύο χιλιάδες χρόνια.

Ο Αναμνηστικός Δείπνος
που γιορτάζεται κάθε χρόνο

από αφιερωμένους Χριστιανούς σε όλη τη γη συνδέεται
με το Πάσχα του Ισραήλ, που καθιερώθηκε από τον Θεό
όπως καταγράφεται στην Έξοδο 12:1-14. Το Μνημόσυνο
δεν είναι συνέχεια του Πάσχα του Ισραήλ, ούτε είναι η
εκπλήρωση του Πάσχα. Ο Ιησούς, με τον θυσιαστικό
θάνατό του ως «Αμνός του Θεού», εκπλήρωσε την εικόνα
του Πάσχα. (Ιωάννης 1:29) Σήμερα, το εορταστικό μας
μνημόσυνο είναι σε ανάμνηση του θανάτου του Ιησού,
του μεγαλύτερου Αρνιού του Πάσχα. Ο Απόστολος λέει:

«Ο Χριστός, το πασχαλινό μας αρνί, θυσιάστηκε. Ας γιορτάσουμε λοιπόν τη γιορτή.» — Α' Κορ. 5:7,8

Το αρχικό Πάσχα, που τηρούσαν οι Εβραίοι τη νύχτα πριν την απελευθέρωσή τους από την Αίγυπτο, συνδεόταν στενά με αυτή την απελευθέρωση. Ομοίως, βλέπουμε ότι η θυσία του Ιησού, του «Αμνιού του Θεού, που αίρει την αμαρτία του κόσμου», καθιστά δυνατή την απελευθέρωση όλης της ανθρωπότητας από τη σκλαβιά της αμαρτίας και του θανάτου. Στον πρώτο εορτασμό του Πάσχα του Ισραήλ, ήταν τα πρωτότοκα κάθε οικογένειας που διέτρεχαν ιδιαίτερο κίνδυνο θανάτου. Η ασφάλειά τους εξαρτιόταν από την προστασία του αίματος του θυσιασμένου αρνιού του Πάσχα. Προστατευόμενοι έτσι από το θάνατο και αργότερα απελευθερώθηκαν, έγιναν, αντιπροσωπευόμενοι στη Λευιτική φυλή, οι υπηρέτες ολόκληρου του οίκου του Ισραήλ.— Έξοδος . 11:4-7· 12:12,13· Αριθμ. 3:11-13

Κατά τη διάρκεια της σημερινής Χριστιανικής εποχής, διαπιστώνουμε ότι υπάρχει επίσης μια «πρωτότοκη» τάξη (κατηγορία) που βρίσκεται σε ειδικό κίνδυνο θανάτου και που έρχεται υπό την προστασία του αίματος του Ιησού, του μεγαλύτερου Αρνιού του Πάσχα. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται σε αυτή την ομάδα ως «η εκκλησία πρωτότοκων, που έχουν καταγραφεί στους ουρανούς». (Εβρ. 12:23) Αυτοί, όπως τα πρωτότοκα του Ισραήλ, προστατεύονται από το αίμα και αργότερα παραδίδονται στη «ένδοξη ελευθερία των τέκνων του Θεού». (Ρωμ. 8:21) Μαζί με τον Ιησού, θα γίνουν οι ηγέτες του λαού στην επερχόμενη βασιλεία του Θεού. Μέσω της διαχείρισής του, όλες οι οικογένειες της γης θα ελευθερωθούν επιτέλους από την αμαρτία και τον θάνατο, θα αποκατασταθούν στην αρχική τελειότητα και ζωή που χάθηκαν δια μέσου της αμαρτίας των πρώτων μας γονέων.— Ρωμ. 5:12,18,19· Λουκάς 19:10· Πράξεις 3:20-25

Η προϋπόθεση με την οποία μπορεί έτσι να επιτραπεί στην πρωτότοκη κλάση αυτής της εποχής να ζήσει και να βασιλέψει με τον Χριστό και να συμμετάσχει μαζί του στο μελλοντικό έργο της απελευθέρωσης της ανθρωπότητας, είναι να υπομείνουν και να πεθάνουν μαζί του. (Ρωμ. 8:17· Α' Τιμ. 2:11,12) Ο Ιησούς οδηγήθηκε «στη σφαγή, και όπως το πρόβατο μπροστά στους κουρευτές του είναι άλαλο, έτσι δεν ανοίγει το στόμα του». Παρόμοια, η εκκλησία λέγεται ότι «θανατώνεται όλη την ημέρα» και «λογίζεται ως πρόβατα για σφαγή».— Ησ. 53:7· Rom. 8:36

ΤΙ ΚΡΑΤΑΜΕ ΣΕ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Από την προηγηθείσα περίληψη για τις σκέψεις που σχετίζονται με το Αναμνηστικό Δείπνο, μπορούμε να δούμε ότι πρώτα και κύρια στο μυαλό και την καρδιά μας σε αυτήν την περίπτωση πρέπει να είναι το γεγονός της μεγάλης αγάπης του Επουράνιου Πατέρα, όπως φάνηκε στο δώρο του μονογενή του Υιού. (Ιωάννης 3:16· Β' Κορ. 9:15) Η εκτίμησή μας για την αγάπη του Θεού θα πρέπει, όντως, να αυξηθεί καθώς σκεφτόμαστε το μεγάλο κόστος που συνεπαγόταν η αποστολή του αγαπημένου του Υιού να πεθάνει για λογαριασμό όλης της ανθρωπότητας.

Η εκτίμησή μας για τον Ιησού πρέπει επίσης να αυξηθεί. Ενώ ο Επουράνιος Πατέρας με την αγάπη του έστειλε τον μονογενή Υιό του, είναι επίσης αλήθεια ότι ο Κύριός μας συμμετείχε με χαρά σε αυτή τη θεϊκή διευθέτηση. Τα συναισθήματα της καρδιάς του ήταν πάντα: «Χαίρομαι να κάνω το θέλημά σου, ω Θεέ μου· ναι, ο νόμος σου είναι μέσα στην καρδιά μου». (Ψαλμ. 40:7,8· Εβρ. 10:5-7) Η ευγνωμοσύνη μας προς τον Θεό και τον Υιό του, τον Ιησού, για το μεγάλο δώρο της λύτρωσης θα είναι ανάλογη καθώς κατανοούμε την πληρότητα όλων όσων υπονοούνται σε μια τέτοια

θαυμάσια πρόνοια για την ανθρωπότητα που υποφέρει και πεθαίνει.

Το να συνειδητοποιήσουμε πλήρως τι σημαίνει ο θάνατος του Ιησού θα πρέπει να μας κάνει πολύ ταπεινούς, καθώς εντυπώνει στο μυαλό μας το γεγονός για τη δική μας ατελή, ανολοκλήρωτη κατάσταση. Θα πρέπει να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν έχουμε τίποτα δικό μας για το οποίο μπορούμε να καυχηθούμε, ούτε με το οποίο μπορούμε να επαινέσουμε τον εαυτό μας με τον Κύριο και να περιμένουμε την εύνοιά του. (Εφεσ. 2:8,9) Θα πρέπει να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε πληρέστερα τη ζωτική σημασία αυτών των πολύ γνωστών λέξεων του ύμνου, «Επί Χριστού, του Στερεού Βράχου, στέκομαι. Το υπόλοιπο έδαφος είναι κινούμενη άμμος».

Καθώς μας υπενθυμίζονται οι ατέλειές μας και η αναγκαιότητα να ερχόμαστε κάτω από την κάλυψη του αίματος του Ιησού, θα πρέπει να γινόμαστε όλο και πιο συμπονετικοί με τους άλλους, ιδιαίτερα προς τους συναδέλφους μας. Είναι μεγάλη ανοησία να επικρίνουμε τους άλλους λόγω των αδυναμιών τους, όταν, στην πραγματικότητα, ταλαιπωρούμαστε από παρόμοιες, και πιθανώς ακόμη μεγαλύτερες, ατέλειες από εκείνα τα άτομα που μπορεί να είμαστε επιρρεπείς να κρίνουμε και να μειώνουμε.

Το βράδυ του πρώτου Αναμνηστικού Δείπνου, που καθιέρωσε ο ίδιος ο Διδάσκαλος, ήταν παρών ένας, ο Ιούδας, που είχε στην καρδιά του να προδώσει τον Κύριο. Είναι σκόπιμο, λοιπόν, καθώς πλησιάζουμε στην ώρα του φετινού εορτασμού της Ανάμνησης, ο καθένας από τους αφιερωμένους να εξετάσει προσεκτικά την καρδιά του, για να βεβαιωθεί ότι δεν προδίδει, κρίνοντας και καταδικάζοντας, κάποιον από τους αδελφούς του Κυρίου.
— Α' Κορ. 11:27,28

Στο Πάσχα των Ισραηλιτών, τους δόθηκε εντολή να

έχουν τα σπίτια τους απαλλαγμένα από κάθε προζύμι ή μαγιά. Καθώς μνημονεύουμε τον θάνατο του Αμνού του Θεού, είναι σημαντικό να καθαρίζουμε τις καρδιές μας από το προζύμι της αμαρτίας. Είθε πράγματι να εξετάσουμε τους εαυτούς μας για να είμαστε σίγουροι ότι οι καρδιές μας είναι γεμάτες αγάπη και συμπόνια προς όλους και με ετοιμότητα να δώσουμε τη ζωή μας για τους αδελφούς.— Α' Κορ. 5:7,8· Ιωάννης 15:12,13

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΑΓΑΠΗΣ

Στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο της Α' προς Κορινθίους, ο Απόστολος Παύλος απαριθμεί μια σειρά από χαρακτηριστικά της αγάπης, μεταξύ των οποίων είναι η δήλωσή του ότι η αγάπη «δεν ζητεί τα δικά της». (εδάφ. 5) Βλέπουμε αυτό το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της αγάπης του Δασκάλου να επιδεικνύεται τη στιγμή που ίδρυσε το αρχικό Μνημόσυνο. Ήταν η αγάπη που δεν ζητάει τα δικά της που ώθησε τον Ιησού να κάνει την υπέρτατη θυσία για λογαριασμό της Εκκλησίας και του κόσμου. Αυτή η αγάπη του έδωσε επίσης τη δυνατότητα να απευθυνθεί στον προδότη, τον Ιούδα, ως «φίλο». (Ματθ. 26:47-50) Δεν έκανε κανένα κακό ο Ιησούς για το οποίο θα έπρεπε να υποφέρει. Ήταν πάντα δίκαιος, δίκαιος και σε αρμονία με το θέλημα του Πατέρα του. Ωστόσο, παραδόθηκε πρόθυμα στους κατηγορούς του και επέτρεψε στον εαυτό του, όχι μόνο να προδοθεί, αλλά και να σταυρωθεί. Εδώ ήταν το απόλυτο παράδειγμα του πώς η θεϊκή αγάπη δεν ζητάει τη δική της.

Είναι σωστό, καθώς θυμόμαστε τον θάνατο του Λυτρωτή μας και προσπαθούμε να κατανοήσουμε καλύτερα το κίνητρο που ώθησε αυτή την υπέρτατη θυσία, να εξετάσουμε την καρδιά μας για να βεβαιωθούμε ότι είναι γεμάτη με αληθινή αγάπη που «δεν ζητάει» τα δικά της. Μια τέτοια εξέταση γίνεται εφικτή σημειώνοντας

τη στάση μας απέναντι σε αυτούς που πιστεύουμε ότι μπορεί να μας αδίκησαν με κάποιο τρόπο. Μήπως έχουμε πνεύμα αντεκδίκησης; Θέλουμε να ανταποδώσουμε με τον ίδιο τρόπο; Νιώθουμε ότι η δικαιοσύνη απαιτεί τα λάθη των άλλων να εκτίθενται δημόσια και να τιμωρούνται; Από την άλλη πλευρά, η αγάπη που γεμίζει την καρδιά μας είναι τόσο εξ ολοκλήρου όπως αυτή της αγάπης του Δασκάλου που είμαστε πρόθυμοι να απαρνηθούμε τις απαιτήσεις της αυστηρής δικαιοσύνης και, επιζητώντας όχι τα δικά μας, να δώσουμε τη ζωή μας για το συμφέρον όλων, ακόμα και αυτών που μας αδίκησαν;

Η κύρια κινητήρια δύναμη της αμαρτίας είναι ο εγωισμός. Ως εκ τούτου, καθώς προσπαθούμε να καθαρίσουμε τις καρδιές μας από το προζύμι της αμαρτίας για να μπορέσουμε να συμμετάσχουμε αποδεκτά στο Αναμνηστικό Δείπνο, είναι καλό να προσέχουμε τον βαθμό στον οποίο οι σκέψεις, τα λόγια και οι πράξεις μας υποκινούνται από το προσωπικό συμφέρον, παρά από την επιθυμία να γνωρίσουμε και να κάνουμε το θέλημα του Πατέρα. Το προσωπικό συμφέρον μπορεί να εκδηλωθεί σε διάφορες γραμμές. Για παράδειγμα, μπορεί να είναι μια επιθυμία για ανέσεις, ευχαρίστηση, υγεία, πλούτο, να περνάμε το δικό μας ή να έχουμε φιλοδοξίες. Αν βρούμε τέτοιες περιοχές αδυναμίας, δεν υπάρχει καλύτερη ευκαιρία να αφιερωθούμε εκ νέου στην εκτέλεση του θελήματος του Θεού από το να μνημονεύσουμε τον θάνατο του Ιησού, του Λυτρωτή μας. Κάνοντάς το αυτό, θα πρέπει να συνειδητοποιούμε πλήρως το γεγονός ότι με το να απορρίπτουμε το προσωπικό συμφέρον και να εκτελούμε το θέλημα του Θεού, και εμείς, όπως ο Ιησούς, θα οδηγηθούμε στους δρόμους της υπηρεσίας και της θυσίας για λογαριασμό των άλλων.

ΤΟ ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ

Ο Ιησούς και οι μαθητές του συγκεντρώθηκαν στο «ανώγειον» για να φάνε το δείπνο του Πάσχα. Προφανώς, ήταν στο τέλος αυτού που ο Δάσκαλος πήρε λίγο από τα άζυμα ψωμιά και λίγο από τον καρπό της αμπέλου που είχε απομείνει, και καθιέρωσε το Αναμνηστικό Δείπνο. (Λουκάς 22:7-15· Ματθ. 26:26-29) Έλαβε τον άρτον και αφού ευχαρίστησε και έκοψε, έδωσε στους μαθητές του και είπε: «Λάβετε, φάγετε· τούτο είναι το σώμα μου που κόβεται για χάρη σας· αυτό να κάνετε στη δική μου ανάμνηση». (Α' Κορ. 11:24) Ο Δάσκαλος εννοούσε ότι αυτό το ψωμί αντιπροσώπευε συμβολικά το σώμα του, και λαμβάνοντας από αυτό οι μαθητές έλεγαν ότι οικειοποιήθηκαν με χαρά για τον εαυτό τους τη ζωή που κατέστη δυνατή μέσω της θυσίας της ανθρωπότητας του Ιησού.

Νωρίτερα στην επίγεια διακονία του, ο Ιησούς δήλωσε: «Όποιος τρώει τη σάρκα μου, και πίνει το αίμα μου, έχει αιώνια ζωή». Στη συνέχεια πρόσθεσε: «Επειδή, η σάρκα μου, αληθινά, είναι τροφή, και το αίμα μου, αληθινά, είναι πόσις. Όποιος τρώει τη σάρκα μου, και πίνει το αίμα μου, μένει ενωμένος με μένα και εγώ ενωμένος μ' αυτόν.» Οι μαθητές δυσκολεύτηκαν πολύ να κατανοήσουν τη σημασία αυτών των λέξεων και είπαν μεταξύ τους: «Σκληρός είναι αυτός ο λόγος· ποιος μπορεί να τον ακούει;»—Ιωάννης 6:54-56,60

Όταν ο Ιησούς παρατήρησε τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν οι μαθητές, έδωσε μια εξήγηση. «Το πνεύμα είναι εκείνο που ζωοποιεί, η σάρκα δεν ωφελεί τίποτε· τα λόγια που εγώ σας μιλάω, είναι πνεύμα και είναι ζωή». (εδάφ. 63) Αυτός ήταν ο τρόπος που ο Ιησούς εξήγησε ότι δεν εννοούσε ότι οι μαθητές έπρεπε να φάνε κυριολεκτικά την σάρκα του και να πουν κυριολεκτικά το αίμα του, γιατί αυτό, λέει, «δεν ωφελεί τίποτε».

Αντίθετα, η εξήγησή του δείχνει ότι ο τρόπος με τον οποίο οι μαθητές του τρώνε τη σάρκα του και πίνουν το αίμα του οφείλεται στην υπακοή στα ζωογόνα λόγια του. Η υπακοή στα λόγια του Ιησού σημαίνει την αναγνώριση για τις δικές μας ατέλειες και την αναγκαιότητα του λυτρωτικού του έργου για λογαριασμό μας. Επιπλέον, συνεπάγεται πλήρη αφοσίωση στο να κάνουμε το θέλημα του Θεού, πράγμα που σημαίνει ότι θα δεχθούμε την πρόσκληση να αρνηθούμε τον εαυτό μας, να σηκώσουμε τον σταυρό μας και να ακολουθήσουμε τον Ιησού.— Ματθ. 16:24

Η υπακοή στα λόγια του Δασκάλου, με τα οποία οικειοποιούμαστε για τον εαυτό μας το κομμένο σώμα του και το χυμένο αίμα του, σημαίνει ότι εμείς, όπως αυτός, θα είμαστε πρόθυμοι να δώσουμε τη ζωή μας στην υπηρεσία και τη θυσία. (Ρωμ. 12:1) Αυτή είναι η μόνη προϋπόθεση με την οποία οποιοσδήποτε μπορεί να λάβει ζωή κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου. Αυτό το έκανε ξεκάθαρο ο Ιησούς όταν είπε: «Όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει· και όποιος χάσει τη ζωή του για χάρη μου, θα τη βρει.» — Ματθ. 16:25

Αυτός ήταν ο τρόπος του Δασκάλου για να εκφράσει τη σκέψη που εξήγησε αργότερα ο Απόστολος Παύλος, όταν είπε ότι έχουμε το προνόμιο να βαπτιστούμε στον θάνατο του Ιησού —«σύμφυτοι μαζί με την ομοιότητα του θανάτου του». Σύμφυτοι μαζί με την ομοίωση του θανάτου του, έχουμε την ελπίδα να είμαστε «καθ' ομοίωσιν της αναστάσεώς του». Πεθαίνουμε μαζί του για να ζήσουμε μαζί του. Υπομένω μαζί του για να βασιλέψουμε μαζί του.— Ρωμ. 6:3-5· Β' Τιμ. 2:11,12

Όπως φαίνεται, είναι σαφές ότι όταν λαμβάνουμε τα εμβλήματα της Ανάμνησης του άζυμου άρτου και του καρπού της αμπέλου, συμβολίζει ότι δεχόμαστε το δώρο του Θεού για λογαριασμό μας. Επιπλέον, αναγνωρίζουμε

ότι η μόνη κατάλληλη απάντηση σε αυτό το δώρο της λύτρωσης μέσω του Χριστού αυτή τη στιγμή είναι η παρουσίαση του εαυτού μας στον Θεό με αφιέρωση, σηκώνοντας τον σταυρό μας και ακολουθώντας τον Δάσκαλο σε όλες τις πτυχές της ζωής μας - στη σκέψη, στα λόγια και στις πράξεις.

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Όπως σημειώσαμε ήδη, το πρωί μετά το θάνατο του αρνιού του Πάσχα στην Αίγυπτο, όλος ο Ισραήλ ελευθερώθηκε. Αυτό αντιπροσωπεύει την απελευθέρωση όλης της ανθρωπότητας από την αμαρτία και τον θάνατο, η οποία ακολουθεί το άνωθεν πέραςμα της «εκκλησίας των πρωτότοκων» κατά τη διάρκεια της νύχτας αυτής της Εποχής του Ευαγγελίου. Είναι σημαντικό, επομένως, όταν θυμόμαστε τον θάνατο του Ιησού, να έχουμε κατά νου ότι η σωτηρία και η εξύψωση της κατηγορίας των «πρωτότοκων» δεν είναι η ολοκλήρωση του θεϊκού σχεδίου και σκοπού. Πρέπει να θυμόμαστε ότι ο θάνατος και η ανάσταση του Ιησού, καθώς και της εκκλησίας, που εμφανίζονται στην «πρώτη ανάσταση», οδηγούν στην απελευθέρωση όλης της ανθρωπότητας κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Θεού. (Α' Κορ. 15:20· Αποκ. 20:6) Ο Απόστολος Παύλος δηλώνει: «Γνωρίζουμε ότι όλη η υπόλοιπη δημιουργία στενάζει και συμπάσχει με ωδίνες μέχρι σήμερα, ... προσμένοντας τη φανέρωση των τέκνων του Θεού.» — Ρωμ. 8:22,19

Όταν ο Ιησούς καθιέρωσε την Ανάμνηση του επικείμενου θανάτου του, υπενθύμισε στους μαθητές του την προμήθεια που γινόταν, όχι μόνο για αυτούς, αλλά και για τον κόσμο. Είπε για το ποτήρι, που περιείχε τον καρπό της αμπέλου, «Τούτο το ποτήρι είναι η νέα διαθήκη με βάση το αίμα μου, που χύνεται για σας». (Λουκάς 22:20) Αυτή είναι μια αναφορά στην υπόσχεση της Νέας

Διαθήκης που θα γίνει κατά τη διάρκεια της Μεσσιανικής βασιλείας, μέσω της οποίας ολόκληρος ο κόσμος δεν έχει ακόμη συμφιλιωθεί με τον Θεό.— Ιερ. 31:31-34· Πράξεις 15:14-17

Είναι σκόπιμο ο Ιησούς να αναφέρεται στο ποτήριον ως σύμβολο του αίματος της Νέας Διαθήκης. Το γεγονός ότι η σύναψη μιας Νέας Διαθήκης είναι απαραίτητη και πρόκειται να ολοκληρωθεί μέσω του χυμένου αίματος του Ιησού, υποδηλώνει ότι εκείνοι με τους οποίους πρόκειται να συναφθεί είναι προς το παρόν αποξενωμένοι από τον Θεό. Την εποχή που ο Ιησούς είπε αυτά τα λόγια, τόσο το έθνος του Ισραήλ, όσο και ολόκληρος ο κόσμος, ήταν αποξενωμένοι από τον Θεό λόγω της αμαρτίας. Το ίδιο ισχύει και σήμερα. Το μόνο μέσο με το οποίο μπορεί να παραμεριστεί η ποινή για την αμαρτία είναι μέσω του λυτρωτικού έργου του Χριστού. Επομένως, το αίμα του εγγυάται τον μελλοντικό θεσμό αυτής της Νέας Διαθήκης, με την οποία το Ισραήλ και οι άνθρωποι όλων των εθνών μπορούν να αποκατασταθούν και να ευλογηθούν.

Έτσι, καταλαβαίνουμε ότι το αίμα του Ιησού έχει διπλό όφελος. Πρώτον, είναι η πηγή της ζωής για την εκκλησία, και αυτό που καθιστά δυνατή την αποδεκτή θυσία της κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου. Δεύτερον, είναι επίσης το αίμα του που καθιστά δυνατές τις ευλογίες για την αιώνια ζωή που αργότερα θα προσφερθούν στον κόσμο της ανθρωπότητας γενικά. (Α' Πέτ. 1:18-20· Α' Ιωάννη 1:7· Κολ. 1:19,20) Ο Απόστολος Ιωάννης εξηγεί ξεκάθαρα το θέμα, δηλώνοντας ότι ο Ιησούς «είναι εξιλεωτική θυσία για τις αμαρτίες μας και όχι μόνο για τις δικές μας, αλλά και για τις αμαρτίες όλου του κόσμου.»—Α' Ιωάννου 2:2

Θα είμαστε ευλογημένοι εάν, όταν λάβουμε μέρος στο Αναμνηστικό Δείπνο το 2022, έχουμε κατά νου αυτές τις ανιδιοτελείς απόψεις. Πρώτα απ' όλα, είναι μια ανάμνηση

για το δώρο του Θεού της αγάπης για λογαριασμό όλης της ανθρωπότητας. Μας υπενθυμίζει επίσης το μεγάλο προνόμιο που έχουμε να μοιραζόμαστε ανιδιοτελώς αυτό αυτή τη στιγμή στην υπηρεσία και τη θυσία στη διακονία του Χριστού και στην προετοιμασία για το έργο της επόμενης εποχής. Τέλος, θα πρέπει να έχουμε κατά νου ότι μέσω της θυσίας του Ιησού και της εκκλησίας οι ευλογίες της αποκατάστασης θα χορηγηθούν επιτέλους σε έναν κόσμο που πεθαίνει. Εν συντομία, μνημονεύουμε αυτήν την τριπλή εκδήλωση της μεγάλης αρχής της θεϊκής αγάπης. Είναι αυτή η αγάπη που έδειξε ο ίδιος ο Θεός· αγάπη την οποία εξήγησε περαιτέρω μέσω παραδείγματος ο Ιησούς· και αγάπη που πρέπει να γεμίζει τις καρδιές μας. Αυτή η ίδια θεϊκή αγάπη θα εκδηλωθεί τελικά στην ευλογία όλων των οικογενειών της γης.

Όλοι όσοι αναγνωρίζουν την ανάγκη τους για το λυτρωτικό έργο του Χριστού, και έχουν αφιερώσει πλήρως τον εαυτό τους για να κάνουν το θέλημα του Πατέρα, καλούνται να συμμετάσχουν στο Αναμνηστικό Δείπνο. Αυτοί, πράγματι, θα πρέπει να συμμετάσχουν, και έτσι να ανανεώσουν τους όρκους της αφιέρωσής τους. Όταν υπενθυμίζεται στον καθένα αυτό, θα πρέπει να αποφασίσει εκ νέου να είναι πιστός, ακόμη και μέχρι θανάτου. Επομένως, «ας τρέχουμε με υπομονή τον αγώνα που είναι μπροστά μας· αποβλέποντας στον Ιησού, τον αρχηγό και τελειωτή τής πίστης, ο οποίος, εξαιτίας τής χαράς που ήταν μπροστά του, υπέφερε σταυρό, καταφρονώντας τη ντροπή, και κάθισε στα δεξιά τού θρόνου τού Θεού.» — Εβρ. 12:1,2 ■